

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2013 r.

DOLiS/DEC-46/13/3458,3459,3463

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) w związku z art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. 2002 r. Nr 72 poz. 665 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pani A. P., zam. [...] i Pana Z. W. zam. [...], o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 4 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-948/12/60147,60151,60152) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie o nakazanie S. z siedzibą [...] usunięcia danych osobowych ww. osób ze zbioru prowadzonego przez B. S.A. z siedzibą [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pani A. P., zam. [...], i Pana Z. W., zam. [...], zwanych dalej Skarżącymi, o nakazanie S. z siedzibą [...], zwanej dalej również S., usunięcia danych osobowych ww. osób ze zbioru prowadzonego przez B. S.A. z siedzibą [...], zwane dalej B. W treści ww. wniosku pełnomocnik Skarżących podniósł w szczególności cyt.: „(...) dnia [...] stycznia 2007 r. A. P. zawarła umowę pożyczki ze S.[...]. Pan Z. W. poręczył spłatę pożyczki. Dnia [...] września 2008 r. S. [...] wypowiedział umowę, a następnie pozwał wnioskodawców {Skarżących} o zapłatę całości pozostałego do spłaty zadłużenia. Wyrokiem z dnia

[...] września 2009 r. Sąd Rejonowy S. [...] oddalił powództwo. Od wyroku tego strona powodowa wniosła apelację, która to wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia [...] lutego 2010 r., sygn. akt [...] została oddalona. Tym samym doszło do wygaśnięcia zobowiązania wnioskodawców (...). W uzasadnieniu powyższego wniosku pełnomocnik Skarżących dodał cyt.: „(...) sprzecznie z treścią powyższego wyroku, S. nie przekazał do B.S.A. komunikatu o wygaśnięciu zobowiązania (...). W związku z tym A. P. i Z. W. pismem z dnia [...] lipca 2011 r. wezwali S. do usunięcia z bazy informacji B. S.A. ich danych. Jednocześnie oświadczyli, że nie wyrażają zgody na dalsze przechowywanie informacji o sobie w bazie B. S.A. oraz wyraźnie cofnęli zgodę na dalsze przetwarzanie ich danych w innym celu niż ewentualne zainicjowanie kolejnego postępowania sądowego przeciwko nim lub usunięcie danych z baz danych, w których te się znajdują. W odpowiedzi S. poinformował, że podtrzymuje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia [...] maja 2011 r., w którym to piśmie nie wyraził zgody na usunięcie danych Z. W. z bazy B. S.A. Ponadto S. wskazał, iż informacja o zamiarze przetwarzania danych A. P. i Z. W. została zawarta w piśmie z dnia [...] lipca 2011 r. (...). W ocenie pełnomocnika Skarżących cyt.: „(...) brak przesłanek dla przetwarzania danych osobowych wnioskodawców przez B. S.A. w innych celach niż dla celów stosowania metod statystycznych (...) Sąd prawomocnym wyrokiem oddalił powództwo o zapłatę pozostałej do spłaty części zadłużenia, w związku z czym nie może być mowy o niewykonaniu choćby części zobowiązania (...), do wygaśnięcia zobowiązania doszło przed spłatą całości kredytu (...).”

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie administracyjne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny.

1. W dniu [...] stycznia 2007 r. pomiędzy S. a Panią A. P. została zawarta umowa pożyczki nr [...], na podstawie której S. udzieliła Pani A. P. pożyczki w wysokości 25500,00 zł na okres od dnia [...] stycznia 2007 r. do dnia [...] stycznia 2013 r. Zabezpieczeniem spłaty przedmiotowej pożyczki jest m. in. poręczenie Pana Z. W. (umowa pożyczki i deklaracja poręczyciela - w aktach sprawy).
2. Jak wynika z uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego S. [...] z dnia [...] września 2009 r. (sygn. akt [...]) w okresie od lutego 2006 r. do lipca 2008 r. Pani A. P. dokonała wpłat na poczet spłaty pożyczki w łącznej kwocie 10.757,78 zł, z czego kwotę 803,27 zł S. zaliczył na koszty upomnień, kwotę 258,33 zł na odsetki karne, kwotę 6.328,56 zł na odsetki umowne, kwotę 3.277,62 zł na kapitał pożyczki i kwotę 105 zł na indywidualne konto spółdzielcze. Pismem z dnia [...] maja 2007 r. S. wezwał Panią A. P. do zapłaty przeterminowanego zadłużenia w kwocie 635,97 zł. Z kolei pismem z dnia [...] września 2008 r. S. wypowiedział Pani A. P. umowę pożyczki nr [...] wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania. W związku z powyższym całą niespłaconą część pożyczki wraz z należnymi odsetkami postawiono w stan natychmiastowej wymagalności. Tymczasem w ocenie ww. Sądu zaliczenie przez S. wpłat dokonywanych przez

Panią A. P. na poczet odsetek było nieuprawnione, dlatego też spłacona przez Panią A. P. na rzecz S. kwota 10.757,78 zł powinna zostać zaliczona na spłatę kapitału. Tym samym nie można było uznać, że doszło do powstania zaległości, które mogłyby uzasadniać podjęcie działań windykacyjnych. Dokonywanie przez Panią A. P. wpłaty w łącznej kwocie 10.757,78 zł pokrywały bowiem wymagalny na dzień [...] września 2008 r. kapitał pożyczki i dlatego wypowiedzenie umowy pożyczki w dniu [...] września 2008 r. było nieuzasadnione, gdyż w tej dacie Pani A. P. nie zalegała ze spłatą rat pożyczki za dwa pełne okresy płatności. Zatem wypowiedzenie dokonane przez S. nie wywołało skutku w postaci rozwiązania umowy i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan wymagalności. Jednocześnie Sąd zaznaczył, iż nie ulega wątpliwości, że wpłaty dokonane przez Panią A. P. w łącznej kwocie 10.757,78 zł nie pokryły w całości zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, jednakże wobec braku podstaw do wypowiedzenia tej umowy, żądanie S. co do spłaty całości zadłużenia jest przedwczesne. Opisane wyżej stanowisko tego Sądu jako prawidłowe zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia [...] lutego 2010 r. (sygn. akt [...]) oddalającym apelację S. od ww. wyroku sądu rejonowego.

3. Jak oświadczyła S. w piśmie z dnia [...] grudnia 2011 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych cyt.: „(...) dane Skarżących, zgodnie z regulacją art. 105a ustawy Prawo bankowe, są przetwarzane przez K. w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. (...) W związku z wyrokiem Sądu Okręgowego S. dokonała ponownego rozliczenia zadłużenia w oparciu o ten wyrok uznając za wymagalne raty kredytu. Odpowiednia korekta dotycząca wymagalnej kwoty zadłużenia została przekazana do bazy danych B. S.A. w czerwcu 2011 r. Na dzień redagowania pisma umowa pożyczki jest zobowiązaniem niespłaconym i jej przetwarzanie w rejestrze B. S.A. jest zasadne (...)”.
4. B. w piśmie z dnia [...] grudnia 2011 r. (znak: [...]) skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczył, iż cyt.: „(...) dane osobowe Pana Z. W. [jako poręczyciela] oraz Pani A. P. [jako głównego kredytobiorcy] zostały wprowadzone do zbioru danych przez B. w dniu [...] lutego 2007 r. w zakresie umowy z dnia [...] stycznia 2007 r. na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe oraz na podstawie łączącej strony umowy. Obecnie ww. rachunek ma status rachunku otwartego w windykacji i przetwarzany jest w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego oraz w celu stosowania metod statystycznych”.
5. B. dodatkowo w piśmie z dnia [...] lipca 2012 r. (znak: [...]) skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oświadczył, iż cyt.: „(...) B. informacji dotyczących Skarżących przetwarzanych w celu stosowania metod statystycznych [lub wyliczonych na tej podstawie wskaźników] nie wykorzystuje w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego ponieważ czynności te są, zgodnie z ustawą Prawo bankowe, wykonywane przez banki. B. jedynie wyniki przetwarzania danych Skarżących w celu stosowania metod statystycznych

udostępnia bankom, które wykorzystują je do oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego (...).”

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 4 października 2012 r. (DOLiS/DEC-948/12/60147,60151,60152), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w sprawie o nakazanie S. z siedzibą [...], usunięcia danych osobowych Skarżących ze zbioru prowadzonego przez B.S.A. z siedzibą [...].

W ustawowym terminie pełnomocnik Skarżących wniósł wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Zaskarżonej decyzji zarzucił on naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. cyt.„a) art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że podstawę przetwarzania przez S. danych osobowych wnioskodawców stanowi konieczność realizacji zawartej z nimi umowy pożyczki i poręczenia, podczas gdy w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia [...] lutego 2010 r. sygn. akt [...], powództwo o zapłatę świadczenia z tytułu umowy pożyczki zostało oddalone z uwagi na brak udowodnienia wysokości roszczenia, wnioskodawcy nie są więc zobowiązani do realizacji przedmiotowych umów b) art. 105a ust.1 Prawa bankowego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że uprawnione jest przechowywanie danych wnioskodawców w bazie B. w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego, podczas gdy zdolność kredytowa wnioskodawców nie uległa obniżeniu z uwagi na brak obowiązku spłaty pożyczki, c) art. 105 ust. 4 Prawa bankowego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że uprawnione jest gromadzenie, przetwarzanie i udostępnianie danych wnioskodawców z uwagi na wykroczenie poza zakres, w jakim te informacje mogą być udostępnione.” Ponadto przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzucił on cyt: „a) naruszenie art. 366 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące pominięciem faktu, iż z uwagi na prawomocne oddalenie powództwa o zapłatę świadczenia z umowy pożyczki nie jest możliwe ponowne dochodzenie na drodze sądowej tego świadczenia, a zatem zdolność kredytowa wnioskodawców nie uległa obniżeniu, b) naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 7, 77 § 1 i art. 80 k.p.a. poprzez niedokładne rozpatrzenie sprawy zebranego materiału dowodowego, w szczególności uzasadnień wyroków sądów obu instancji w sprawie o sygn. akt w II instancji [...] i w konsekwencji sformułowanie błędnego wniosku, że wnioskodawcy są wciąż zobowiązani do zapłaty świadczenia z umowy pożyczki, który to wniosek jest sprzeczny z ustaleniami sądów sformułowanych w tych uzasadnieniach.”

Po ponownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przedstawiono bowiem żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany.

W niniejszej sprawie Skarżący przedmiotem swojej skargi uczynili zarzut nieprzekazania przez S. do B., gdzie uprzednio podmiot ten przekazał dane osobowe Skarżących, informacji o wygaśnięciu ich zobowiązania wobec S., mimo że, jak wskazali, okoliczność ta została stwierdzona wyrokiem Sądu Rejonowego S. z dnia [...] września 2009 r. utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia [...] lutego 2010 r. sygn. akt [...].

Podnoszona przez Skarżących okoliczność nie znajduje potwierdzenia w dokonanych ustaleniach faktycznych i prawnych. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, wbrew twierdzeniom pełnomocnika Skarżących, iż zobowiązanie Skarżących wobec S. nie wygasło. Przywoływany przez pełnomocnika Skarżących, zarówno w toku postępowania wyjaśniającego jak i we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, wyrok nie rozstrzygnął bowiem w sposób jednoznaczny o wygaśnięciu zobowiązania Skarżących wobec S. W orzeczeniu tym Sąd uznał jedynie, iż nie istniały podstawy do wypowiedzenia przez S. w dniu [...] września 2008 r. umowy pożyczki zawartej w dniu [...] stycznia 2007 r. ze Skarżącymi, a żądanie S. co do spłaty przez Skarżących całości zadłużenia było przedwczesne.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu pełnomocnika Skarżących naruszenia przez organ podczas wydawania decyzji w pierwszej instancji art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwana dalej również ustawą, poprzez uznanie, że podstawą przetwarzania przez S. danych osobowych Skarżących jest konieczność realizacji zawartej z nimi umowy pożyczki i poręczenia podczas, gdy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia [...] lutego 2010 r. sygn. akt [...] powództwo o zapłatę świadczenia z tytułu umowy pożyczki zostało oddalone, powtórzyć należy, że wydany w dniu [...] września 2009 r. wyrok Sądu Rejonowego S. utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia [...] lutego 2010 r. sygn. akt [...], nie był wyrokiem oddalającym powództwo o zapłatę z uwagi na wygaśnięcie zobowiązania, a z uwagi na jego przedwczesność. Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, że umowa między Skarżącymi, a S. nadal obowiązuje, że jej wypowiedzenie przez S. było bezskuteczne, cyt: „należało uznać, że wypowiedzenie dokonane przez powódkę pismem z dnia [...] września 2008r. nie wywoła skutku w postaci rozwiązania umowy i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan wymagalności”.

Mając na uwadze ponownie wskazać należy, że ustawa o ochronie danych osobowych określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów powołanego aktu prawnego, przetwarzanie danych osobowych jest uprawnione, gdy spełniona zostanie którakolwiek z przesłanek wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. Przepis ten nakazuje uznać przetwarzanie danych osobowych za dopuszczalne m.in. wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), a także gdy jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3).

Aktem prawnym zawierającym szczegółowe regulacje dotyczące procesu przetwarzania danych osobowych klientów banków jest przede wszystkim ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.).

Ocena legalności przetwarzania danych osobowych Skarżących przez S. i B. musi być zatem dokonywana w powiązaniu z przepisami Prawa bankowego.

Z materiału dowodowego oraz okoliczności przedmiotowej sprawy wynika, iż Pani A. P. jest pożyczkobiorcą z tytułu ww. umowy zawartej ze S. w dniu [...] stycznia 2007 r. i zobowiązanie to - wbrew twierdzeniom pełnomocnika Skarżących - nie wygasło, zaś Pan Z. W. jest poręczycielem spłaty pożyczki zaciągniętej na podstawie ww. umowy. Zatem podstawę przetwarzania przez S. danych osobowych ww. osób stanowi przesłanka wymieniona w art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy, tj. konieczność realizacji przedmiotowych umów - pożyczki i poręczenia. Podkreślić należy, że chociaż Pan Z. W. nie był bezpośrednio stroną umowy pożyczki, to udzielając poręczenia na zabezpieczenie jej spłaty (poprzez złożenie stosownego oświadczenia woli) stał się stroną stosunku zobowiązaniowego, o którym mowa w art. 876 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.), zwanej dalej k.c. Zgodnie bowiem z art. 876 § 1 k.c., przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Z kolei co do przetwarzania danych osobowych Skarżących przez B. udostępnionych mu przez S., wskazać należy, że B. jest instytucją utworzoną na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, który stanowi, że banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania: bankom - informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych, innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów - informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń. Zgodnie z art. 105a ust 1 Prawa bankowego, przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 (np. B.), informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie dotyczącym osób fizycznych może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, 105 i art. 106-106c, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego. Informacje zawarte w B. służyć mają wypełnianiu przez banki jako instytucje zaufania publicznego ich ustawowych obowiązków związanych z koniecznością dokładania szczególnej staranności w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych środków pieniężnych, czyli w zakresie ochrony depozytów (art. 50 ust. 2 Prawa bankowego), a także z koniecznością należytego badania zdolności kredytowej, od której istnienia (zgodnie z art. 70 ust. 1 Prawa bankowego), bank uzależnia udzielenie kredytu. Badanie zdolności kredytowej, na którą składa się zdolność do spłaty zobowiązań i wiarygodność kredytowa, jest niezwykle istotnym elementem w działalności banku. B.

zostało utworzone właśnie w celu zmniejszenia dla banków i instytucji kredytowych ryzyka udzielania trudnych kredytów, przyspieszenia i uproszczenia procedur kredytowych, wspomagania decyzji banków dotyczących udzielania kredytu.

Przekazanie danych osobowych przez S. do B. nastąpiło w oparciu o przesłankę wymienioną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy (w związku z art. 105 ust. 4 Prawa bankowego), a dla legalności tego udostępnienia (na mocy art. 105 ust. 4 Prawa bankowego) zgoda Skarżących nie była wymagana.

Jednocześnie – wobec zarzutu Skarżących dotyczącego bezpodstawnego przetwarzania ich danych przez B. w sytuacji wygaśnięcia zobowiązania wynikającego z ww. umowy pożyczki, wskazać należy, że świetle ww. wyroku Sądu Rejonowego z dnia [...] września 2009 r. (sygn. akt [...]), utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia [...] lutego 2010 r. (sygn. akt [...]) zobowiązanie to nie wygasło. Sąd jednoznacznie bowiem stwierdził, iż wpłaty dokonane przez Panią A. P. w łącznej kwocie 10.757,78 zł nie pokryły w całości zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, jednakże wobec braku podstaw do wypowiedzenia tej umowy, ówczesne żądanie S. co do spłaty całości zadłużenia było wtedy przedwczesne. Aktualnie, jak wynika z oświadczenia S., zobowiązanie to jest nadal niespłacone. Dlatego też w pełni uzasadnione jest przetwarzanie danych Skarżących w B. na podstawie art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 1 Prawa bankowego w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego.

Ponadto aktualne przetwarzanie danych Skarżących przez B. w celu stosowania metod statystycznych, których wyniki B. następnie udostępnia bankom, które wykorzystują je do oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego, jest uprawnione na podstawie na podstawie art. 105 ust. 4 i art. 105a ust. 1 Prawa bankowego.

Powyższe znajduje potwierdzenie w opinii Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego z dnia [...] czerwca 2012 r. (znak: [...]) – w aktach sprawy – w której dopuszcza się przetwarzanie przez instytucje takie jak B. informacji dotyczących osób fizycznych stanowiących tajemnicę bankową w celu stosowania metod statystycznych w sytuacji, gdy zobowiązanie wynikające z zawartej z bankiem umowy jeszcze nie wygasło. Jak bowiem wskazano w treści przedmiotowej opinii cyt.: „(...) w praktyce możliwa jest sytuacja, w której pomimo {istnienia} zobowiązania wynikającego z umowy z bankiem, instytucja lub bank będą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową dotyczące osób fizycznych w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego w sposób jak dla celów stosowania metod statystycznych. Przypadek taki jest możliwy w sytuacji, w której zakres przetwarzanych informacji dla celów stosowania metod statystycznych stanowi element służący ocenie zdolności kredytowej i analizie ryzyka kredytowego. W takim przypadku, pomimo przetwarzania przez bank lub instytucję danych >jak dla celów stosowania metod statystycznych< de facto informacje te lub wyliczone na tej podstawie wskaźniki wykorzystywane będą przez bank w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego (...)”.

Odnosząc się do zarzutu pełnomocnika Skarżącego naruszenia przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych art. 366 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 1964 Nr 43, poz. 296), poprzez jego niezastosowanie, skutkujące pominięciem faktu, iż z uwagi na prawomocne oddalenie powództwa o zapłatę świadczenia z umowy pożyczki nie jest możliwe ponowne dochodzenie na drodze sądowej tego świadczenia, a zatem zdolność kredytowa wnioskodawców nie uległa obniżeniu, wskazać należy, iż przepis ten nie ma znaczenia dla dokonanej przez organ oceny legalności przetwarzania danych osobowych Skarżących przez S. i B. Okoliczności, iż jak twierdzi pełnomocnik Skarżących S. nie będzie miał możliwości ponownego dochodzenia swoich roszczeń wobec Skarżących z uwagi na fakt, iż Sąd rozstrzygnął już w tym zakresie, o czym de facto ostatecznie decyduje sąd, nie uzasadnienia w żaden sposób konieczności sformułowania wobec S. nakazu usunięcia ich danych osobowych z B. Zgodnie bowiem z treścią art. 12 ustawy o ochronie danych osobowych do zadań Generalnego Inspektora należy w szczególności kontrola zgodności przetwarzanych danych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonywania przepisów o ochronie danych osobowych. Jego rolą jest zatem dokonywanie oceny czy u podstaw konkretnego procesu przetwarzania danych osobowych znajdują się przesłanki legalnego ich przetwarzania wymienione w ustawie. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, iż istnieją podstawy do legalnego przetwarzania danych osobowych Skarżących przez S. i B.

Z kolei co do zarzutu pełnomocnika Skarżących dotyczącego naruszenia przez organ przepisów prawa procesowego tj. art. 7, 77 § 1 i art. 80 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) wskazać należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych również go nie podziela. W ocenie organu w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył on materiał dowodowy na podstawie, którego wydał zaskarżone rozstrzygnięcie, w szczególności wziął pod uwagę treści zgromadzonych w nim wyroków i ich uzasadnień.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).